

Kapitel 1, ett oväntat besök

Lova stod på några meter över vattnet. Trampolinen var hal.

Läraren skrek åt henne att hon skulle hoppa, hela klassen skrattade högt. Lova kollade med rädda ögon ner mot vattnet.

Klassen ropade att hon var en stor fegis. Läraren blev röd som en tomat i ansiktet, Hon kokade av ilska.

- Du är den sämsta elev jag någonsin haft.

Lova blev stel, det sved i ögonlocken ”fegis och höjdrädd det är vad du är” skrek dem.

Lova klättrade ner för trampolinen och rusade ut till

omklädningsrummet det snabbaste hon kunde. Hon drog på sig

kläderna och sin ryggsäck och sprang ut. Hon sprang till sin

favoritplats, en stor ek omringad av höga buskar. Hon kröp in och

solljuset lyste ner där hon alltid satt. Lova tog ur boken ur

ryggsäcken, Hennes favorit. Hon hade precis öppnat boken och

satt sig bekvämt när hon plötsligt hörde ett litet pipande skrik.

- Aj, flytta på dig tjockis!

Lova kollade omkring sig. Jag inbillar mig nog bara tänkte hon.

Lova skulle precis börja läsa i sin bok igen, När hon hörde pipandet igen.

En liten mus försökte få hennes uppmärksamhet.

- Här nere tjockis!

Hon kollade frågande på musen, som var klädd i finkostym.

Du p - pratar?

”Ja pucko, vad trodde du.” svarade musen.

”Varför har du kostym på dig?” Sa Lova och kollade frågande med blicken ”Hur vågar du?! Det här är faktiskt en finkostym!” Svarad han irriterat. ”Var snäll att flytta på dig du sitter på min svans unga dam!” Sa musen irriterat.

Lova hoppade åt sidan.

Musen viftade med svansen som ett lass, han gjorde dessutom tummen upp. Han tog fram ett litet bär som han börjar gnaga på.

Musen inspekterade henne en stund sen gapade han. ”Dina.. dina ögon, mörkblåa som vatten och hår från solen”. Han tog fram en portfölj och gav den till henne. Han sa åt henne att öppna den.

Lova öppnade väskan och fastnade med blicken på armbandet som låg i portföljen. Hon snurrade på det. Det var som en grop på en sida. Lova frågade vad som skulle sitta där. Musen berättade att det var en sten som skulle sitta där. Musen började att prata lite med Lova, de hade ett trevligt samtal. Han berättade att han hette

Gurinn. Han hade trott att hon var en annan flicka som hade sparkat till honom här om dagen och bad om ursäkt. Gurinn berättade om att han fick en kaffedusch av en kvinna samma dag. Han hade kvar brännmärken. Han sa också att han hade blivit jagad av en mojäng som blåste löv men den blåste inåt istället för utåt. Lova berättade att det var en dammsugare. Han berättade att han enbart hade kommit till skolan för att han hade ett uppdrag till Lova. Han frågade Lova om hon skulle kunna ha ett öga på en bok. Hon vet att bokens namn började på T. Lova öppnade munnen för att fråga om han kunde upprepa namnet på boken. ”Men du, jag behöver skynda mig nu. Behöver se till så att enhörningsungarna klarar magiträningen och träna drakungarna på att flyga, Vi möts i busken vid den här tiden på fredag. Kom inte sent!” Han tog fram sitt fickur han ställde in en tid och sprang iväg. Lova satt där och tänkte. Vänta sa han Drakar och enhörningar. Drakar och enhörningar!? Lova satt i en chock. Hon skakade på huvudet och insåg att det hade börjat bli sent. Mamma kanske väntade. Hon kanske blir orolig, även om hon försöker att komma hem tidigt för om Lova så kanske hon gör det, för en gångs skull.

Kapitel 2, Färden till Tiburia.

Det slår bakom henne när vinden slänger sig mot hotfullt mot dörren. Lova gick med släpande ledsn och trötta steg till köket. Sorgen var som en mantel över henne. Lova tog upp mobilen och suckade medans hon knappas in mammas nummer. Hon frågade henne om hon hade köpt nåt.

Hon hörde en suck från andra änden av mobilen.

”Det finns pizza i kylan”

”Jag åt den igår minns du väl?”

”Det finns soppa i skafferiet”

”Jag åt den till frukost imorse”

”Jag sätter in hundra kronor till dig så kan du köpa mat”

”Okej mamma ses ikväll”

”Jag måste stanna kvar på jobbet så vi ses imorgon bitti, sov gott gumman. Älskar dig”

Mamma lägger på. Lova tar ett par tunga steg ut i hallen igen. Hon öppnade dörren. Det blåste hotfullt och lova fick trycka sig mot

dörren för att den inte skulle flyga iväg. Dörren stängdes med en smäll. Lova rycker åt sig sin jacka och öppnar dörren snabbt. Hon kollar bort mot Byron som stod i hallen. På den stod det ett litet porträtt av henne, mamma och pappa. Hon var 3 år då. Bredvid stod ett annat porträtt. Hon var i sjukhuset och satt på en sjukhussäng. Bredvid henne låg pappa. Han log med hans varma fina leende. Hon skyndade sig ut och drar igen dörren. Hon gick och grubblade. "Pappa.." mumlade hon och stannade mitt på trottoaren. Några personer gick på andra sidan gatan, dem kollade bort mot henne sen snabbt tillbaka och ökade farten. Hon hörde en guidande och mjuk röst tala till henne. Hon kollade upp och såg att det var en äldre dam som stod där. "Hur är det med dig?" Frågade hon snällt, rösten var mjuk och trygg. Lova berättade att hon saknade sin pappa och att hon ville se honom igen, hennes mamma hade bara berättat att han hade dött av en sjukdom. Hon hade aldrig berättat för någon om hur hon saknade honom.

Den äldre damen snyftade till. Hon undrade vad Lova hette. "Jag heter Lova" De pratade en stund och Lova fick reda p

-Lova efter som att du gillar att läsa så har jag några böcker med mig du kan få en om du vill, sa Gun-Britt.

-Lovar du att det är okej? Frågade Lova artigt.

-Jaja ta en bok fina Lova, du får välja mellan dem här; Tiburia den värld som aldrig funnits, det finns ljus även i mörkret och guldets lyser som solen. Sa Gun-Britt med hennes mjuka röst.

-Jag har läst de två sista förslagen men inte Tiburia den värld som aldrig funnits, Sa Lova trevligt.

-Vad bra, här varsågod, säger Gun-Britt och räcker Lova boken.

-Ha en trevlig kväll, säger Lova och kan inte hålla tillbaka mungiporna så hon ler stort.

-Det samma, säger Gun-Britt och ler tillbaks.

Lova fortsätter och går och köper en pizza det är det enda som hon kan komma att tänka på, det var fredag och hon bakade 3 små kakor en med bär, en med jordgubb och en med chockad. Hon lade jordgubbs kakan på köksbordet och skrev en lapp till mamma och gick upp till sitt rum och lade sig ner i sängen. Nästa morgon klockan prick 6 tog Lova dem andra kakorna och Tiburia och ett förstoringsglas av bara farten, Lova kände att det behövdes om hon skulle göra nått och boken var med ifall hon skulle få tråkigt. Hon sprang till busken i skolan kollade extra noga på stället hon satte sig på så att hon inte satte sig på en svans igen. Hon satt där i

en kvart, men hon hade inte tråkigt det var kul hon dagdrömde om en tiger men den hade en påfågels svans och var mörkare blå än vad man kunde tänka sig, tigern kunde också få vingar, hon tänkte att djuret vaktade en liten by och skulle skydda dem som ville bli skyddade.

Gurinn kom tillslut och bad om ursäkt att Lova hade fått vänta och slickade sig hungrigt runt munnen. Lova gav kakan med bär till honom.

-Vad trevligt att du bakade den till mig sa Gurinn och blev stel och stirrade.

-Var inte kakan god? sa Lova tvekande.

Tillslut så kollade Gurinn på henne med hans skinande oskyldiga ögon,

-Du har den, du har boken sa Gurinn och började hoppa omkring dansa med svansen som han viftade, Lova skrattade till och log.

-Varför är du så glad att jag har den här boken? Frågade Lova.

-Har du ett förstoringsglas Lova? Sa Gurinn upphetsat.

-Ja, jag vet faktiskt inte varför jag bara tog den, sa Lova.

Lova gav Gurinn förstoringsglasat och med ljuset från himmelen och lyste ljuset på bokstäverna och mumlade "Guldet lyser starkt".

Sen så såg hon bara en snurrande cirkel och hörde någon ropa

-blunda inte, då klarar du dig inte Lova, sa rösten.

Lova kollade ner och såg ett vitt ljus, Lova ryste i hela kroppen

tänk om det gör ont, det är långt ner. Hon automatiskt vände så att

hon kollade uppåt och landade som när man faller på 1000

madrasser men fluffigare. Hon kollade och insåg att hon låg på ett

MOLN!! Hon blundade och tänkte "det är bara en dröm".

Då hör hon Gurinn mycket högre än vanligt säga

-Hur är det Lova? du klarade det,

-Är vi p-på ett moln, säger Lova utan att öppna ögonen.

-Japp, är det inte fint? Frågar Gurinn och njuter av luften.

-Ska jag hjälpa dig upp? Frågar Gurinn och tar fram sin hand. Lova

tänker att hur ska en så liten mus hjälpa henne upp, tillsist öppnar

Lova ögonen och inser att Gurinn är stor som en vuxen person.

Hon gapar och säger

-Är det normalt att vara sådär stor här i... vad var det det hette nu

igen? Lova ser boken och säger

-Tiburria? Är det så det heter?

Gurinn förklarar allt om Tiburia medans dem går, han förklarar om vad som händer med djur här och att det finns älvor, alvar, dvärgar och andra sorter av fantasi men att det också finns väsen, vargar, svartalver motsatsen av vanliga alver. Dem har kommit fram till en skog det lyser fint neonfärg Gurinn fortsätter att berätta. Svartalver är som krigare av mörkret och de tycker att det är kul att skada folk och dem skrattar som hyenor, det har kommit många attacker på sistone. Lova och Gurinn kommer fram till slutet av skogen dem har kommit in i och lova ser en fantastisk stad som svävar i luften, staden står på ett litet berg med en gräsplätt och ett fint vattenfall.

-Välkommen till dramir staden som svävar i luften. De närmar sig och måste hoppa mellan svävande gräsplättar, Lova tror att allt kommer att vara över när hon hoppar, hon landar snett men hon klarar sig. När dem äntligen kommer fram så kommer alla invånare och välkomnar lova med en stor kram och säger att dem har väntat. Den ordnar en fest, Lova står lite utanför först och ser ett djur som liknar hennes fantasi efter en stund blir hon inbjuden till en dans hon hoppar och skuttar. Äntligen känner jag mig hemma tänker Lova och ler medans hon kollar på alla djuren.

Kapitel 3, en saga som kom sann

Lova vaknar med lite träningsverk i benen, hon sätter sig upp och sätter på sig kläderna och hör några knackningar på dörren, hon går och öppnar dörren och ser en alv och en älva som vill att hon ska följa med dem till en buffé med massa god frukost, när hon sitter och kollar runt sig ser hon en vit tiger med vita vingar och glittrar som diamanter. Hon har precis ätit klart när hon hör ett skrik "SVARTALVER", det är en liten ekorre som skrek den springer iväg det snabbaste den kan. Lova hör att skriket av den lilla ekorren har slutat och hon hör en mörk röst istället

Vilken sötnos varför är du så rädd då, vi gör dig inte illa, hör hon rösten säga.

Lova närmar sig och inser att hon kollar på en armé svartalver, hon kollar runt och ser massa småungar stå helt stilla och darrar medans dem kramar deras föräldrar. Svartalven som håller i ekorren släpper den och går mot en hel massa djur som står och kramar varandra medans dem skakar. Svartalven kommer fram till djurmassan och säger otrevligt

Ni ser trevliga ut, men det ska vi ändra på. Svartalven höjer armen och tänker smälla till dem med sin näve när Lova springer fram precis innan han hinner slå dem. Han smäller till Lova och småflinar, Lova känner hur kroppen skakar. Han träffade mitt på huvudet, Lova känner smärtan flyga runt som en fjäril i huvudet. Svartalven låter som en hyena när han skrattar, Försökte du rädda dina kompisar lilla vän? Säger han och ler otrevligt och höger näven igen men när han tänker slå hoppar den blå tigern fram precis framför Lova och börjar morra. Svartalven börjar morra och tigern tvekar och backar lite. Om inte han gör nåt så gör jag det säger Lova otåligt och ska precis slå till svartalven när Gurinn och några andra från byn tar tag i hennes arm och drar henne tillbaka när hon ska slå. Svartalven som blev lite förvånad över att invånarna var så rädda för hans skojiga hot. Han ler som en varning, hans spjutspetsiga tänder lyser i solljuset. Lova kollar sig omkring och ser att djurbarn är gråtfärdiga och tänker att hon behöver göra nått. Hon ser att Svartalven kollar på en annan svartalv och nickar, Svartalven som stod framför henne säger

Jag heter skräck så att du vet hoppas att vi aldrig ses igen, Han och hans armé skrattar som hyenor medans dem springer iväg in i den gråa tråkiga skogen.

Vi måste gå och hitta drottningen över Tiburia och be henne om hjälp, säger Gurinn, blicken blir iskall medans han tänker tillslut tittar Gurinn på en Häst.

Vi ger oss av direkt vi behöver juvelen snarast som möjligt säger Gurinn

Kapitel 4, En farlig resa.

Hästen pratar med Gurinn och har ett trevligt samtal när Lova märker att ett par fåglar flyger omkring dem och kvittrar, en fågel sätter sig på en trädkrona. Lova ser att ett par grenar rör på sig och ett litet ansikte i trädet. Lever träden Gurinn? Frågar Lova Det är ju självklart Lova, säger Gurinn.

Kolla en enhörning får jag inte gå fram och säga hej Gurinn? Säger Lova

Du kommer att se henne på festen sen och om hon inte dyker upp så jobbar hon på sin magi här klockan 6:30 till 14:15 så du kommer nog se henne här nån gång säger Gurinn.

Du Lova jag glömde att säga att vi får akta oss för... Gurinn hinner inte avsluta meningen fören hästen små skriker SVARTALVER!!

Gurinn hushar hästen direkt och viskar till den och säger att han och Lova ska gå resten av biten dem gömmer sig bakom träd och buskar. Vi måste vara försiktiga så a... börjar Gurinn det blir helt tyst, Lova vänder sig om och ser Skräck svartalven i byn. Nämen hej nykomlingar vill ni ha en liten rundtur? Sägar Skräck. Hon känner ett hårt slag mot huvudet och svimmar. Lova vaknar upp i en bur på en mask. Lova kollar ut och ser att dem är på en stor mask gula huggtänder och sår över hela kroppen. Lova hör en piska och ser att masken går snabbare. Vilka elakingar varför gör dem illa den här varelsen för? tänker Lova, Några börjar sjunga högt om att dem har fångar att leka med. Lova, Lova? Lova kollar runt och ser att Gurinn sitter i en bur på ryggen på en likadan varelse som hon är på. Lova ser rädslan i Gurinns ögon.

Svartalverna säger åt dem att vara tysta och Lova hör att några svartalver säga att dem närmar sig. Dem går en stund, dem går

uppför en kulle när dem nästan var uppe såg Lova en topp av en byggnad. Dem går lite längre upp, Lova ser ett stort slott. Hon känner hur magen kurrar som en Björn, dem kommer fram till slottet. Skräck ropar att dem har fångar att leka med, dem för Lova och Gurinn till en cell och säger

I den här cellen har massa andra fångar varit i men dem har inte..

host rymt. Lova kollar snett på svartalven och ser att han slickar sig runt munnen. Lova tänker att hon kommer att kunna komma ut. Dem går in i cellen och blir uppknutna från repen på handleden. Svartalverna stänger celldörren och skrattar som hyenor.... igen. *Suck*.

Vänta, Gurinn ge mig ditt fickur jag tror jag kan göra nåt med den, säger Lova. Gurinn ser frågande på Lova men gör som hon säger.

Lova sätter fickuret mot fängelse en fängelse vägg, inget hon tar det mot en annan hon tar det mot den sista och den darrar lite

Lova tar bort en sten och ser verktyg till att få upp låset på fängelsedörren

-Vad är det där för saker frågade Gurinn. Lova säger att han ska få se vad som händer. Så dumt att man kan nå låset från insidan

tänker lova och tar fram verktygen och sätter in dem i låset och

vrider lite hit och dit. Med ett litet gnissel så öppnas dörren och Gurinn tackar Lova och säger att hon är begåvad. Lova känner sig stolt över att hon faktiskt kan någonting istället för att vara, nä nu slutar jag tänka på det där säger Lova tyst för sig själv. Gurinn kollar bak till Lova och säger att det finns massa vakter längre bort. Lova ser massa tunnor och det kommer en svartalv som rider på en ödla som släpar på nått ödla går åt det hållet där tunnorna är. Lova petar till Gurinn och nickar mot tunnorna, han förstår och dem smyger fram till varsin tunna tar av locket och sätter sig i Gurinn ber Lova sätta på hans lock. Lova smyger fram sätter på locket vänder sig om och ser att skräck är påväg mot henne, Han har däremot på sig ett halsband med en sten hängandes i det en röd sten hon han inte kolla mer. Lova skyndade sig att hoppa ner i tunnans men hinner inte sätta på locket. Skräck kommer mot tunnans, han kollar lite och ser att locket inte sitter på tunnans där Lova sitter i. Han sätter på locket och utan att kolla. Lova suckar försiktigt hon hör att skräck pratar högt om att invadera kungariket Tiburia. Hon känner att hon lyfts iväg och kollar omkring i tunnans hon ser ett litet hål och kollar ut från tunnans

hon ser att Gurinns nos är precis bredvid henne. Han viskar lova hör knappt när han säger

Vad skönt att vi klarade oss. Lova viskar att det var tur. Dem börjar åka och det kommer ett gupp dem tunnorna Lova och Gurinn är i ramlar av och rullar iväg snabbt bort och rullar ner för ett vattenfall! Det sista hon ser är Gurinns tunna sen blir det helt svart.

Kapitel 5, det hemliga vapnet.

Lova håller sig på bakhuvudet och öppnar ögonen hon ligger i en säng i ett ganska smalt rum. Lova sätter sig upp och hör röster från dörren hon sätter ner fötterna i marken. Lova tar tag i sängkanten och vinglar lite när hon går det är ganska långt från sängen till dörren. Lova tänker att det kommer att gå bra och börjar vingla så fort hon släpper och springer snabbt så långt hon kan när hon har kommit halv vägs så ramlar hon. Lova får ur sig ett litet skrik hon tittar på armen det har börjat att blöda, lova kollar runt i rummet efter något att stoppa blödningen med. Hon känner hur hon börjar att bli trött och är nära på att svimma. Lova ser bandage och kryper fram hon lindar det runt armen och sen hårt runt fötterna hon ställer sig upp och känner sig inte lika

vinglig i benen och fötterna gör inte lika ont. Lova går fram till dörren och kikar ut genom nyckel hålet hon ser en liten rävinge springa runt och den ser faktiskt rädd ut. Lova öppnar dörren ljudlöst och går ut lite och sätter sig på huk hej lilla vän säger hon med en trevlig röst och ler, räven kollar mot henne och går långsamt fram. Det kommer en vakt oh räven får panik springer mot Lova och hoppar in i hennes famn. Räven kollar upp mot Lova med sina oskyldiga ögon och lägger sig ner bekvämt och tittar runt lite den sträcker på sig. Lova stryker rävens päls och känner hu hennes smärtor försvinner hon tar upp armen och drar av bandaget och inser att det är läkt. Hon kollar på räven och ser att den har tre svansar istället för en. Lova inser att räven har somnat och reser sig upp hon känner ingen smärta i fötterna eller benen heller lova går in i rummet och stänger dörren. Hon lägger ner räven och räven vaknar till, den kollar sig omkring yr vaket. Lova säger god morgon till räven och tar fram några väskor ur en byrå hon slänger dem på sängen och ber räven att välja en räven springer direkt bort till en ryggsäck och hoppar upp och ner Lova väljer ett par kläder att ha på sig och lindar om bandage runt händerna för säkerhets skull hon kollar på hand leden oh inser att

armbandet är kvar *Pust*. Lova tar upp ryggsäcken hon tar en kudde och lite kläder och sätter ner ryggsäcken och låter räven hoppa ner. Lova frågar räven några grejer när hon börjar att sätta på sig skor. Räven bara kollar på henne undrande lova undrar om hon ska hitta på ett namn till rävungen, den studsar upp och ner. Lova funderar en stund sen kommer hon på det Vildtass det blir dit namn gillar du det? Räven hoppar ut ur de lilla ryggsäcken och hoppar fram till Lova och sätter sig på hennes huvud. Lova sätter ner vildtass i ryggsäcken och säger åt henne att vara lite tyst och inte låta så att hon inte ska bli upptäckt. Lova tänker inte på Gurinn hon tror säkert att han har klarat sig. Lova vandrar runt lite och tänker att dem har tur för att det inte är några vakter. Hon hör röster lite längre fram, Hon går lite snabbare och svänger runt ett hörn och ser en trappa ner. Lova gå långsamt ner och hör en röst som hon känner igen Gurinn viskar hon för sig själv räven kollar ut ur ryggsäcken Lova märker det och tar av sig en och viskar till Vildtass att hon måste vara jätte tyst medans hon stryker henne lugnt vildtass lägger sig ner i ryggsäcken och somnar direkt. Lova går långsamt neråt och stannar precis vid

rummet som avskiljer tron rummet och trapporna hon öppnar dörren så att den står på glänt hon hör Gurinn prata med någon.

-Men ers höghet jag måste veta hur hon mår Säger Gurinn med en orolig röst.

-Jag vet inte än det var ett svårt fall inte många klarar något sånt svarade rösten. Lova känner igen rösten på damen som pratade, det låter faktiskt som Gun-Britt. Rösten fortsätter

-Jag har set till att hon har fått honungs soppa för hon hostade hela tiden, vi gav henne ett rum som hon har sovit i. Hon har sovit tre dygn, hon har pratat i sömnen om att hon ska göra allt för att rädda Tiburia Hon är bara en simpel människa säger rösten.

Gurinn kollar upp på henne och säger att Lova inte är en normal människa utan att hon är den utvalde som ska besegra Kungen själv.

-Ursäkta mig lilla dam men jag tror inte att såna som du ska vara här säger en röst bakom henne. Lova tänker att hon inte ska få panik. Hon känner hur hon lyfts upp och dörren framför henne öppnas.

-Ursäkta mig ers höghet men jag tror att du har fått en inkräktare säger vakten och håller extra hårt.

-Aj släpp mig ropade Lova.

-Lova frågade Gurinn.

-Vakten drar av luvan som Lova hade på sig och sätter ner henne.

-Gurinn går fram till Lova och kramar henne, han frågar hur hon mår om det gör ont någon stans och om hon är trött. Lova nickar och skakar på huvudet och sen säger hon att allt är bra och att det är inget att oroa sig för. Men jag har en råga vad heter du och är du drottning över Tiburia?

-Jag heter Tiba och jag är drottningen av Tiburia sa Tiba och tog upp en stav med 6 hål i det fanns ett hål i mitten men där satt en diamant. Och jag är säker på varför ni är här eller ens ville komma hit Fortsatte Tiba. Våra invånare har blivit bortrövade av... Ghaal. Säger Tiba och precis efter hon har sagt Ghaal så sätter hon handen för munnen och ber om ursäkt för utbrottet. Hon blir tårögd.

-Ursäkta mig Tiba säger Lova. Jag känner igen din röst du låter som någon bekant. Tiba kollar fundersamt på Lova och frågade vad hon menade med bekant.

-Jag är ledsen att ni fick åka såhär långt för ingenting sa Tiba.

Lova och Gurinn frågar i munnen på varandra vad hon menade.

-Stenen, svartalverna har den.

Lova minns att hon såg skräck ha en sten runt halsen som ett halsband. Lova undrade hur den såg ut Tiba berättade att den var rosa men skiftade till blå när den var allra kraftfullast. Lova undrade också vad som hände med stenen när en Onda eller bovar tar på sig den. Tiba kollar fundersamt på Lova men säger i alla fall att den blir blodröd men när den kraftfullaste av dem alla tar på sig den så blir den kolsvart och det kommer en storm till Tiburia och svart. Tiba säger åt Gurinn och Lova att följa efter henne. Dem går in i ett mötesrum och frågade om dem skulle kunna hjälpa henne med en sak. Om ni ska kunna få stenen så måste stenen bevisa att det är du, Lova som är den utvalde. Lova nickar och tycker att det är en bra idé Gurinn undrar om den kommer att göra illa Lova men drottningen förklarar att hon bara kommer att hålla upp stenen framför henne och se vilken färg som den skiftar till. Hon börjar närma sig och håller den mitt framför Lova. Den är blå, gul och rosa. Tiba kollar på stenen och säger att den aldrig har blivit gul förut men hon tror att det är ett tecken på att det är du kom här så ska jag ge stenen till dig som i profetian dem går ut ur det stora rummet och in i dem stora korridorerna så högt tak att

man inte kan nå det med en stege. Dem går in i ett rum. Det finns en tron och en blå rosa matta framför tronen. Tiba nickar mot mattan och säger att Lova ska stå i mitten. Hon ställer sig ner på ett knä och tittar upp. Lova Mia Alice Du är den utvalde som ska rädda vårans värld från undergång är du säker på Tiba frågade om hon vill riskera sitt liv till att rädda Tiburia från Ghaal's onda planer att förstöra landet. Lova nickar och säger ätt hon föddes redo. Du har förtjänat denna diamant som till verkades av Tiburias kärna. Tiba går fram till lova ska precis sätta stenen i hennes armband när fönstret splittras i småbitar och Skräck kommer in. Vilken fin samling ni hade här då säger han med ett elakt leende. Han springer fram och tar stenen ur Tibas händer och sätter på den som ett halsband den ändrar direkt till blodröd. Han springer mot fönstret med Lova tätt efter sig. Han hoppar över till ett träd. Lova gör samma sak och landar på en gren och springer tätt bakom Skräck. Hon hör Gurinn ropa bakom henne att vara försiktig dom hoppar mellan träden n lång bit när Skräck stannar. Du kommer aldrig att kunna vinna jag är alltid ett steg över dig säger han. Jag kan besegra dig säger Lova. Men inte en hel armé svarar Han. Lova ser hur en armé av svartalver och

andra väsen kommer bakom skräck. Hon blir stel men hon hör ett skramlande ljud bakom henne där kommer Tiba ridandes på en den där vita tigern som hon såg. Vi är här för dig Lova det kommer en hel armé med vakter och Gurinn har på sig en rustning han med. Vi kommer att klara det här säger Tiba och låter övertygad. Lova ser att hon håller i ett svärd hon pekar det mot solen och skriker ANFALL! Vakterna springer mot svartalverna. Skräck står och pekar mot vakterna och skriker ATTACK! Lova springer mot skräck och skräck springer mot Lova. Dem blir bortputtade och kommer till en äng med några träd det är vackert där men det ända Lova kan tänka på är stenen. Lova ser ett svärd ligga lite utanför skogen striden är. Hon springer fram tar svärdet håller det hårt och kollar mot skräck. Han ger Lova ett elakt skratt och säger Du som är så svag och liten tror att du kan besegra mig.

-Jag vet att jag kan det säger Lova snabbt och känner sig modig.

Skräck kollar förvirrat på henne men tycker att hon är fjantig.

-Vågar du inte använda den där frågade Lova och nickade mot kniven med ett hånflin. Skräck började bli lite irriterad Lova förstod det så hon fortsatte.

-Är du rädd att du ska skära dig när du hackar grönsaker eller något annat ofarligt. Då går det igång på Skräck han sprang snabbt fram och försökte hugga Lova men hon var smidig och undvek attacken hon slår till Skräck med den släda sidan av svärdet han flyger några meter bak. Men femhörningar gången får han in en träff med kniven men värarna ett litet skärsår på Lova. Det gör lite ont men Lova tänker smart hon låtsas att hon ramlar och skräck står ovanför henne. Han sätter ner kniven i knivskalet och böjer sig fram Lova är snabb tar knivskalet tar ut kniven och skär ett sår på skrücks mage. Hon slänger ner fodralet i ryggsäcken och där hoppar vildtass upp och biter tag i stenen och springer i blixstens fart. Kom tillbaks räva du kommer inte att få stryk Vildtass springer in i en bergspringa med skräck några meter bakom hon kommer ut ur ett smalt hål springer till Lova och ger henne stenen. Hon sätter i det i armbandet och väntar tills skräck kommer ut vildtass sitter på hennes axel. Han kommer springandes. Lova tänker på ett svärd, hon tar tag i armbandet och håller på stenen den transporteras till hennes höger hand och blir till ett svärd med stenen i. Stenen är rosa och blå den skiftar snabbt. Lov svänger med svärdet precis framför Skräck så att det

blir en tryckkvåg. Han flyger några meter och ner på marken. Hon går långsamt fram till skräck och tar svärdet precis framför näsan på honom och säger om du kommer tillbaka kan du räkna med ett hårdare sår än vad du har på magen. Skräck springer iväg. Lova har märkt att alla svartalver har slutat strida hon går och ställer sig framför Tiba och tigern hon svänger med svärdet en gång till men den här gången starkare. Svartalverna flyger en bit och deras djur och ödlor flyger baklänges några meter. Svartalverna börjar spring detsamma med ödlorna. Lova ropade Och kom aldrig tillbaka era fegisar. Svärdet blir ett armband igen och Lova vänder sig om till Tiba och frågade om dem skulle bege sig tillbaka. Tiba nickade.

-Hur fick du tag i stenen frågade Tiba.

-Jag fick lite hjälp av en kompis svarade Lova och ber vildtass att hoppa upp ur ryggsäcken. Tiba stannar och kollar förvånat på Lova, Hur hittade du den där.

Lova svarade att den var i korridoren i slottet och såg helt vettskrämd ut så jag tänkte att jag kunde hjälpa den och ta hand om den.

-Jaha men du vet att dem där rävarna är kraftfulla och väldigt ovanliga och är inte att leka med när dem blir större.

-Jaja säger Lova det är inte riktigt att den kommer att växa imorgon.

-Du Tiba frågade Lova

-Ja Lova svarade Tiba

-Tror du att det är okej att jag och Gurinn stannar här några nätter jag fick ett rivsår och undrar om du skulle kunna berätta några tips på hur det går snabbast att läka är det okej? Frågar Lova.

-Ja det är jätte okej du tog ju tillbaka stenen.

Kapitel 6, en stor förlust.

Lova vaknar upp på morgonen hon vänder huvudet mot vildtass.

Hon är större, hon har växt efter striden. Gurinn kommer in i rummet han förklarar att dem har ont om tid och att dem måste tillbaka till dramir. Gurinn säger att han har fått höra att Ghaal planerar ett stort slag mot dramir och att vi måste skydda staden med våra liv. Skynda dig nu vi har inte hela dagen på oss. På några minuter sätter Lova på sig kläder och packar. Hon väcker vildtass medans hon säger att dem måste gå. Lova frågar om vildtass är stark nog att kunna bära henne och packning. Vildtass kollar på

Lova med skinande ögon och Lova hör ett Ja inne i huvudet.

Telepati viskar hon för sig själv. Skynda på hur lång tid kan det ta ropade Gurinn. Vi kommer strax ska bara fixa några saker ropade Lova tillbaks. Lova frågade vildtass om hon var redo att gå till Dramir. Vildtass kollade upp på Lova med trötta ögon, Lova förstod vad vildtass menade så hon sprang ner till köket och hämtade lite skinka och gjorde i ordning en skinkmacka. Hon sprang upp till vildtass och gav henne skinkan som hon tog från köket. Vildtass åt upp den i ett nafs och gjorde vildtass i ordning. Hon ropade till Gurinn att hon kommer. Inget svar. Lova ropade ingen, Inget. Lova gick långsamt ut och, Buu! Lova hoppade till och gav med sig ett litet skrik. Lova säger åt Gurinn att han faktiskt inte får göra så, men han märker inget för han ligger på slottsgolvet och skrattar. Lova suckar och säger åt vildtass och Gurinn att dem måste gå. Hon frågar Gurinn vilken väg som är snabbast. Gurinn svarade att det fanns två vägar men hakan bestämmer vilken. Lova ser frågande ut men nickar. Dem får en fin avskedsgåva Gurinn får en kniv med guld handtag. Tiba kommer fram till Lova och säger att Lova redan har den bästa gåvan, Lova undrar vilken gåva.

-Ett självförtroende svarade Tiba. Tiba säger att dem ska vara försiktiga och försöka att inte komma med i nåt trubbel. Gurinn fick en häst som han skyller rida på under resan. Lova rider på vildtass. Hon tänker på det Tiba sa att hon bara behövde en sak som hon redan hade. Ett självförtroende. Lova kommer tillbaka till världen när hon hör Gurinn hoppa ner från hästen och sparka på grusvägen dem har ridit på. Lova frågade var det var medans hon strök vildtass på huvudet. Lova kollade upp och insåg att det hade rasat ned massa sten på gångvägen så att dem inte kunde gå runt. Lova får ur sig ett litet fniss fast låtsas att hon hostar. Gurinn kollar surt på Lova och fnyser. Gurinn frågar vad dem ska göra nu då. Lova svarade med att dem alltid kunde ta den andra vägen. Gurinn kollar på Lova stelt. Lova fortsätter med att säga att dem inte har så mycket tid kvar på sig. Gurinn medger att hon har rätt och att dem måste gå den vägen för att hinna fram i tid. Gurinn hoppar upp på hästen och säger att Lova ska följa honom hela vägen.

-Vad tror du annars jag har gjort svarade Lova och skrattar till.

Gurinn har redan sprungit iväg men Lova och vildtass hinner ifatt Gurinn på några sekunder dem rider en stund tills dem kommer

fram till en hängbro. Den är gammal och kan knäckas enkelt.

Gurinn hoppar av hästen och leder den till bron och låter den gå

över sen säger Lova åt vildtass att hon ska gå över. Sen säger Lova

bestämt till Gurinn att han ska gå framför henne men han

insisterar att han ska gå bakom Lova går med på det och börjar

långsamt gå över när hon kommer över hör hon ett knäck och

vänder sig om direkt. Hon får tag i Gurinns han och håller så hårt

hon kan medans hon säger att hon aldrig kommer släppa taget.

Lova känner att hon inte kan hålla mer och känner hur hon får ont

i armen. Dem tappar greppet och Gurinn faller. Lova slänger sig

snabbt ner på mage och tar tag i hans hand med andra armen hon

försöker att dra upp honom men handen blir svettig och dem

börjar tappa greppet det glider och Lova får tag i Gurinns fingrar.

”Det går inte Lova förstår du det är lika bra att du släpper taget”

säger Gurinn.

”Jag kommer aldrig släppa taget om dig, Aldrig” Säger Lova med

tårar i ögonen.

”Men då gör jag det” säger Gurinn och släpper Lovas hand.

”Neeeeeeej” skrek Lova medans Gurinn försvann i den svarta

avgrunden. Hon sträcker ut handen fast hon vet att det inte

hjälpes, tårarna rinner ner som vatten fall för hennes kinder. Hon känner någon ta tag i hennes fot och drar henne till säkerhet. Hon sparkar med foten men det hjälper inte. Hon blir uppdragen på vildtass och lägger huvudet ner mot pälsen medans hon gråter. Hon somnar på vildtass päls och vaknar upp på morgonen i skogen. Hon tänkte på Gurinn och gick för att hämta sin ryggsäck hon tog fram en skinkmacka till sig själv och några skinkskivor till vildtass som hade vaknat. Lova tar tag i tygeln till hästen och har med den bredvid sig medans hon rider på vildtass. Det var en vacker soluppgång när dem kom fram till dramir men Lova kunde inte tänka på något annat än Gurinn. När hon kom fram så frågade djuren var Gurinn var. Lova förklarade vad som hände och insåg att hon hade börjat gråta. En liten ekorre kom fram till lova och frågade om Gurinn var död. Lova bara nickade till svar hon visste inte vad hon skulle säga. Ekorren springer iväg till sin familj och berättar. Lova känner hur hon får en massa tyngd på axlarna och att hon är trött så ögonlocken bara blir tyngre och tyngre. Hon viskar till vildtass att hon behöver få sova och går sedan till hennes och Gurinns lilla stuga. Hon blir ännu ledsnare när hon ser tårtan och ljusen på deras sängbord. Med glasyr står det; till

stadens beskyddare Lova och Gurinn! Hon börjar gråta och ställer bort tårtan sedan lägger hon sig ner i sängen och somnar.

Kapitel 7, en fasansfull ondska.

Lova vaknar upp på morgonen och tänker på attackerna som Gurinn har pratat om skulle komma en armé av svartalver. Men var är dem då? Frågade Lova sig själv i huvudet. Lova suckade och går ut ur stugan för att gå till dramirs buffé som de brukar ha.

Lova tar lite mat och går och sätter sig på en bänk nära stugan.

Efter Lova har ätit går hon ut i skogen. Hon hör fåglarna kvittra av glädje och skogen vifta med grenarna fram och tillbaka. Lova går bara längre och längre in, hon märker inte att hon har gått långt in i skogen förens hon är mitt i en gammal skog. Löven har slutat att växa på träden, marken är torr och vattnet är bläcksvart.

Fåglarna slutar kvittra helt plötsligt och träden kollar på henne med en rädd min. Lova vet inte var hon är. Hon sätter sig ner kollar bort mot det bläcksvarta vattnet. Hon hör en pinne knäckas och kollar till där ljudet kom ifrån och ser någon i en svart kappa.

Ögonen lyser blodrött. Lova ryser till av förskräckelse när hon möter personens blick.. Med en krasslig och mörk röst säger han .

- En liten flicka som du ska inte vara här du kommer inte att klara de mörka ställena här. Lova känner hur han hånler. Lova kollar ner i marken, "Jag ska vara här men inte än" svarade Lova.

Personen under kappan kollar hastigt upp på henne. Kappan flög av och ett skelett med rustning visades i den mörka skuggan. Lova blev förskräckt och kröp lite bakåt. Han var fasansfull. Lova önskade att hon aldrig hade gott in i skogen. Hon nöp sig i armen för att se om hon drömmer. Ajj tänkte Lova för sig själv. Hon drömde inte. Hon var livs levande och vaken, men hon tvekade på levande. Skelettet går fram till henne och tar tag i hennes nacke. Lova skrek till av rädsla. Hon gnäller om att det gör ont och ber honom att släppa. Han skrek åt Lova att hon skulle vara tyst annars skulle han hålla hårdare.

- Vem är du? Frågar Lova med gråten i halsen

- Jag är Ghaal, fruktan i landet.

Lova slog upp ögonen och sprattlade med benen och armarna så mycket hon kunde men hon kom inte loss. Han höll henne under armen. Ghaal gick mot en stor vulkan med henne hängande i sitt grepp. Lova såg träden gråta när dem går förbi. Kråkorna skrek högt omkring dem. Massa svartalver stod omkring vulkanen med

rustningar. Han gick mot en port i en stor öppning av vulkanen. Vulkanen spottade ur sig massa rök. Den var aktiv, lava hade redan runnit en bit ner från vulkanen. Och kämpade sig fram till marken. Lavan stekte och svett droppar föll från Lovas panna. Hennes panna stekte. Vad skulle hon kunna göra. Rummet snurrar och Lova vill kräkas. Svart. Mörkret sveper över henne. Hon vaknar upp. Bojorna svider runt hennes händer. Nacken verket när hon kollar upp mot väggen mitt emot henne. Hon märker en blick som brinner henne i nacken hon kollar dit och ser en liten ängel. Lova ler mot ängeln en liten stund. Sen kollar hon ner i marken igen. Det bränner i nacken men Lova bryr sig inte. Hon vill sova, få energi. Hon kollar bort mot hållet där ängeln stod. För ett par minuter sedan. Ingen där. Hon ser sig omkring. Hon ser Ghaal komma mot henne. Han har eld i blicken. Han kollar på Lova argt. "Din lilla!" Lova känner ett hårt slag mitt på kinden. "Du har kallat hit dem!" Lova känner ett till slag mot benet och tårarna droppar ner som regndroppar från ansiktet. Lova snyftar till men torkar tårarna på den sönderslitna tröjan. Ghaal säger åt Svartalverna att göra sig redo och att inte svika honom. Vakterna skyndar iväg medans Ghaal sätter sig i en stol. "Ni dödliga har ingen chans mot

den mäktigaste härskaren i världen, Vad var det du trodde när du kom hit, Dödlig och motbjudande.” Tårarna droppar ner från kinderna och det svider på hennes ben. Hon hänger med huvudet. Vad ska jag göra tänker hon. ”Mäktige Ghaal våra trupper behöver hjälp skulle du kunna visa dem dödliga ett ovh annat.” Sa en svartalv som kom inspringande. Ghaal säger åt svartalven att han ska hålla koll på Lova, Och att hon inte får fly. medans han springer ut genom porten mot slagfältet. Blodtörstig och fasansfull. Lova känner hur det slår till i magen, Inget mer gråt tänker Lova. Jag vill hem Mumlar Lova för sig själv. Hon hör ett litet morrande ljud. Lova hör ett skrik bakom en vägg och vakten bredvid henne går fram till dörren in till salen där Lova är fångad. Svartalven ställer sig nära dörren, Dörren slår upp och vakten ramlar. Han lir utdragen medans han skriker. Skriket tystnar och in kommer Vildtass. Lova ler stort och försöker krypa fram. Vildtass ger ifrån sig ett skall och springer snabbt fram mot Lova och befriar henne. Vildtass hjälper Lova upp på hennes rygg och klättrar långsamt upp för vulkanen. Vildtass stannar längst upp på vulkanen och rycker till ryggen. Lova förstår och ställer sig upp Vildtass puttar fram henne till kanten hon ser stridsfältet, Blod. Alla oskyldiga

människor och djur ligger livlösa nere på fältet. Ilskan kokar, eld brinner i ögonen på Lova, Hjärtat dunkade hårt i bröstet och ilskan flammade i magen. ”Det här kommer du inte undan med”

Kapitel 8, En sista strid.

Hon hoppade upp på vildtass ryg. Drog ut dit svärd och höll det i luften rakt och stadigt upp mot de gråa ledsna molnen. Något magiskt hände. Molnen öppnade sig och solsken sken mot svärdet Lova kollade ner mot vildtass. ”Är du redo”. Vildtass kollade upp mot henne. Med varma och oskyldiga ögon. Då kör vi, var inte rädd nu. Det var vildtass som hade pratat med henne. Lova log och viskade Redo! Vildtass rusade ner för vulkanen och igenom alla soldater av svartalver. Lovas tankar snurrade, jag kom hit för att strida. Jag var ämnad för att strida! Mamma kommer att bli stolt. Dem orden, just dem orden fastnade i Lovas huvud. Mamma kommer bli stolt upprepade hon. Lova kände hur ilskan spretade ut sig i blodet. Jag är här för att rädda Tiburia inte göra dem besvikna. Blodet pumpade i ådrorna och mitt i farten ställde sig Lova på vildtass. Jag.. klarar.. Det.. Här... Lova hoppade av Vildtass ryg och började strida. Hon klarade det det gjorde hon

hon högg och högg och högg tills... Hon kände en smärta i axeln. En kniv hade burrat sig in i skelettet på henne. Hon drog bort kniven och vände sig snabbt om bakom henne stod... Ghaal!? Lova höll handen på axeln. "Vad gör du här unge, har du kommit loss. Trodde du att du skulle kunna besegra mig Ghaal helt själv, du är dummare än jag trodde." Lova tar ett stönande andetag och säger "j.. jag är i..int.. inte själv" en armé av skinande soldater rider upp bakom Lova. Ghaal hade ögon stora som tefat när han såg dem vita hästarna med soldater ridande på. Ghaal gapade som om han hade sett ett spöke. Fast det har han nog redan gjort. Han såg sig omkring. Han gav ifrån sig ett litet "uhhmmm" Han drog upp sitt svärd och högg ner det mot Lova. Lova hoppade snabbt iväg. Han högg igen. Lova vek undan. Lova högg snabbt Ghaal i armen. Ghaal får bara ett litet skärsår i skelettet. Han kollade med ilska brinnande ögon. En armé av svartalver kommer springande mot soldaterna. Lova backar bak några steg. Det brann i axeln på Lova. Hon fick bara mer ilska i sig när hon såg soldater falla och blod rinna. Hon såg Ghaal springa mot skogen. Lova sprang snabbt efter honom. Lova såg sig omkring i den mörka och förskräckliga skogen. Hon hörde ett ljud bakom sig. Hon vänder snabbt om och

viker undan Ghaals försök att knivhugga henne. Hon hugger mot honom med sitt svärd. Dem strider och strider. Får bara fler och fler sår. Tillslut så backas Ghaal in mot en klippa. Lova är helt slut. Men med sina sista krafter hugger hon. "Det här är för Tiburia" Hon högg snabbt Ghaal i armen. "Det här är för dramir." Hon hugger igen. "Och och... det här är för GURINN" Hon högg honom rakt i hjärtat. "Arrggghhhh" Ghaal blir långsamt till stoft. Hon riktar svärdet mot himlen. Solljuset lyser på svärdet och Se svarta ledsna Molnen försvinner och ersätts mot fluffiga vita moln som chillar uppe i himlen. Trädens löv börjar känna kraft igen och ståtligt växer ut så träden får underbara trädkronor. Hon känner hur gräset kittlar under fötterna när det långsamt växer upp mellan tårna. Och solen tittar äntligen fram mellan de fluffiga molnen. Skogen växer sig tät. Lova går fram till ett träd. Långsamt sätter hon sig ner. Hon hör ett stönande ljud. Lova drar upp sitt svärd och håller det framför sig. Ut ur skogen kommer Gurinn haltande och stönande. Han kollar flickande med blicken och får syn på Lova. Han ler. Lova reser sig upp och springer fram och kramar Gurinn. "Hur överlevde du?" Frågade Lova medans hon

höll fast Gurinn i hennes armar. ”Jag berättar senare vi behöver åka tillbaka till dramir för att hinna med festen.” Svarade Gurinn ”Jag springer till Tiba och hämtar en häst som vi kan rida på” sa Lova. Gurinn nickar och sätter sig ner på en stubbe. Efter några minuter är Lova tillbaka med en vit silvrig häst. Lova hjälper Gurinn upp på hästen och de red mot dramir. ”Skynda vi måste hinna till festen!” Säger Gurinn snabbt.

Kapitel 9, Vägen hem.

Hästen springer i en snabb takt. ”Skynda, vi måste hinna till festen.” Sa Gurinn ”Vilken f.....?” Lova red ut ur skogen och får syn på långa bord och höga tält. Färger sprids i himlen när drakar och fjärilar flyger runt i ring. Gurinn upptäcker att Lova kollar på fjärilarna och drakarna i himlen. ”Det är drak och fjärils fyrverkerier, fyrverkerierna bildar drakar och fjärilar.”. Lova kollar häpet omkring. Tårtor stora som berg, Utställningar och filmer och träd och buskar hade förvandlas till godis. Små djur sprang runt med klubbor i tassarna och andra klättrade i träden gjorda av chockad. Det fanns tält med bara godis affärer i. Alla log och skrattade. ”Kolla kolla den utvalde har kommit hon har

kommit!” En liten kanin sprang fram till Lova. ”Kan.. kan jag också rädda världen som du gjorde?” Lova återvände till verkligheten och kollade ner på kaninen. Hon hoppade av hästen och hukade sig ner medans hon viskade ”Du klarar det om du tror på dig själv.” Lova log. Kaninen fick ett stort leende. ”Jag ska bli en hjälte! Jag ska bli en hjälte! Jag ska rädda världen!” Kaninen hoppade runt Lova i en cirkel. Lite senare satt dem vid matbordet och åt en god måltid. Tiba kom fram och satte sig bredvid Lova. ”Nu när Gurinn inte kan hjälpa dig med din höjdrädsla så kan jag göra det om du vill.” Sa Tiba och nickade mot ett par flygande stenar längre bort. ”Jag är inte rädd för det längre men jag skulle gärna vela skrämman bort den rädslan som jag har kvar.” Sa Lova. Tiba log, ”Jag blir stolt” sa hon till Lova ”Jag har aldrig sett en levande människa så ung som du är så självsäker och glad!”

Fortsatte Hon. ”Tack du är inte så dålig du håller” Sa Lova och buffade Tiba på armen. Tiba fnissade till. Tiba frågade om dem skulle börja nästa morgon, Lova nickade och svarade att hon gärna skulle vela träna nästa dag. Lova skulle aldrig glömma den kvällen hon hade. Hon och Gurinn kollade på filmer, fyrverkerier och åt en god buffé. Lova vaknade upp i hennes och Gurinns stuga, Hon var

jätte trött men tänkte på vad hon hade bestämt igår med Tiba. Hon klädde snabbt på sig. Hon sprang bort till stenarna som Tiba hade nickat mot kvällen innan. Dem svävade över marken. Lova stod ett tag och väntade på Tiba. Efter en stund satte hon sig ner på en av stenarna. Hon satt där i några sekunder, Stenen flög snabbt uppåt. Lova började att få panik. Vad händer frågade hon sig själv i huvudet. Lova blundade och tänkte att det skulle gå bra och att hon skulle klara det. Hon öppnade ögonen framför henne på en klippa satt Tiba och log. "Jag undrade när du skulle sätta dig på stenen." . Lova log, hon ställde sig upp på stenen och hoppade över till klippan. "Jag vill att du ska kunna springa på dem här stenarna utan problem" Lova svarade att det skulle hon nog klara. Tiba började att springa över stenarna. Det såg väldigt enkelt ut, sen var det Lovas tur. Hon sprang snabbt över stenarna till klippan mittemot. Hon sprang över några gånger till det blev bara svårare och svårare. Och så, Lova klev snett och ramlade av plattformen. Hon såg marken komma närmare hon blundade. Hon kände att hon landade, Det kändes som päls hon öppnade ögonen, hon hade landat på Tibas panter vita panter med vingar. Hon blev nersläppt på klippan igen. Det ryste i hela kroppen på Lova. Tiba frågade hur

det gick. "Det var förfärligt jag trodde att jag skulle dö..." Svarade Lova. Tiba skrattade för sig själv. Hon svarade att hon var lika rädd som Lova i början. Dem tränade ett par dagar, Gurinn blev bättre och bättre. Varje morgon och kväll kramade Lova Gurinn. Några dagar senare sa Tiba att hon tyckte att Lova var färdig tränad. Lova stannade ett par dagar. En morgon när Lova vaknade sa hon till Gurinn att hon skulle vela åka hem. Gurinn bara nickade, han ställde sig upp ur sängen hämtade sin topp hat, fluga och kostym. Dem gick igenom skogen. Dem pratade knappt. Träden lutade sig fram med kvistarna. "Vad gör träden" frågade Lova. "Dem tar farväl till dig" sa Gurinn med en suck medans han höll tillbaka tårarna. Dem kom fram till molnen efter en kort stund var dem framme. Lova stannar och vänder sig om. Hon tittar på Gurinn i ögonen. Hon ger honom en stor kram och viskar sakta. "Jag finns där uppe det är bara at komma och hämta mig". Gurinn börjar att gråta och kramar Lova hårdare. J.. jag kommer.. a.. att komma nå.. någon.. dag.. snart.." Pressade han fram mellan tårarna. "Kom.. till busken varje fredag Lova, Varje fredag!" Sa Gurinn. "Baka något gott då, ses klockan 17.00 på fredag!" Fortsatte han. "Jag Lovar" Sa Lova. "Hur kommer jag ut här ifrån

då?” Fortsatte Lova. ”Hoppa av molnet” Sa Gurinn och pekade på molnet där dem hade fallit när de först kommit till Tiburia. Lova tvekade men hoppade tillslut. ”Hälsa Tiba från migggggg” ropade hon till Gurinn. Gurinn kände i sin ficka, Han hade en lapp. Det stod att Lova tyckte jätte mycket om honom och att han är hennes bästa vän, hon skulle sakna honom jätte mycket. Han började gråta. Han gick med släpande ben in i skogen igen. ”Hejdå kära... Lova, Jag kommer att sakna dig.”. Lova flög upp ur boken stående. Hon hörde någon ropa hennes namn. ”Lova? Var är du?” Lova kom ut ur buskarna med boken i famnen för att se vem det var. Hon möttes av en varm blick. Det var Mamma. Lova blinkade och insåg att hon var i en kram. En skön varm och vänlig kram. ”Där är du ju jag har letat efter dig Lova.” Det var fortfarande morgon och Lova insåg att tiden hade stannat när hon var i Tiburia. ”Men vad gör du här ute mamma.” Lova såg frågande på mamma. Hon berättade att hon hade vaknat av att ytterdörren hade slagit igen och att Lova var borta. Hon klädde på sig och gick ut för att leta. ”Och så hittade jag dig här Lova”. Lova bad om ursäkt och berättade att hon hade glömt sin bok i busken förut. Dem kramades en gång till.

Hemligheten om Tiburia skulle vara hennes, Förevigt.

